

Wijsheid in het vacuüm tussen hemel en aarde

In de jaren '70 zat ik op de middelbare school. Een jezuïeten college. Toen pas sinds een paar jaar toegankelijk voor meisjes. Het was een goede school die naast discipline en traditie ook aandacht gaf aan heel de mens.

Die school bestaat nog steeds. Een klant vertelde me, dat op diezelfde school tegenwoordig in het klaslokaal een Maria-beeldje staat met een brandende kaars ervoor. Dat was in mijn tijd ondenkbaar. Maar nu vind ik het eigenlijk wel mooi. Een symbool waar je zo je eigen gedachten bij mag hebben. Een kaarsje waar je altijd stil bij moet zijn omdat het anders uitwaait. Een klein verstild hoekje in de klas. Mag ook met een kalibeeldje, of een boeddha. Dat maakt me niet zoveel uit. Maar een stil plekje in een drukke wereld, dat spreekt me aan.

Afgelopen maand was ik in Afrika. Ook al op een heel stille plaats. Midden in de Karoo, vlak na Blauwater, tussen de kikkers, de libellen, zebra's en antilopen. Hier en daar een luidruchtige baviaan, maar dat was dan ook de grootste 'verstoring'.

Blauwater
De laatste plaats
Voor de stilte
Voor de ruimte
Daar waar de tijd stopt

Na blauwater vermengen
De kleuren
Het lichte,
helle en zachte
Meestal is er alleen
wit
Of zwart

Na de stilte
De ruimte
Stap je
In de volgende fase
Na waar je was gebleven

Negen dagen liep ik er alleen en in stilte rond. Af en toe zittend op een steen, soms stevig stappend door de struiken en grassen of genietend van de zon kuierend langs de beek. Langzaam maar zeker wortelde die stilte zich in mij.

Gele wortel
Diep in de aarde
Net op de grens
Van vorm en intentie

Geelwortelen
Zachtjes aftasten
Van vormen
Die kunnen zijn

Waar leidt al die stilte toe. In eerste instantie tot een soort van gesprek met jezelf. Wat ben ik, wat wil ik, wat is belangrijk. Daarna is er even niets. Soms voelt dat als verveling. Maar als je dat even laat gaan dan komt een andere dialoog op gang. Soms in woorden, soms in beelden, geluiden of gevoelens. Een dialoog die een verbinding legt met iets dat groter is dan jij. Waardoor je andere vragen gaat stellen en andere antwoorden zich aandienen. Antwoorden die je in relatie met de omgeving plaatsens. Met een groter geheel. Je ervaart andere manieren van oordelen, van moed, van betekenis geven.

Het is net alsof je even tussen hemel en aarde mag zijn. Alsof je de wijsheid uit beide werelden tegelijk beschikbaar krijgt, waardoor je iets anders kun creëren dan in het hier en nu alleen.

Wat ik daar mooi aan vind is dat je die ervaring mee mag nemen naar het drukke dagelijkse leven. En kijken wat er dan ontstaat.

Eigenlijk is de combinatie ideaal: de stilte en weidsheid met de drukte, de volheid en de vastigheid van alledag.

Op weg
Telkens opnieuw
Ontvangen worden
andere betekenis ervaren
nieuwe verbindingen ontstaan
zolang tot het
eigen bestaan
robuust is geworden
en een nieuwe kiem
kan ontstaan

Sterker nog, het is naast ideaal ook een voorwaarde. Een voorwaarde om stappen te zetten in samenhang met dat wat groter is dan jijzelf. Om net even boven jezelf uit te stijgen en te handelen in verbinding met een geheel. Vanuit een soort van ruimte tussen aarde en kosmos. Een soort van vacuüm van waaruit je kunt bijdragen aan wonderen. De zoektocht is hoe de toegang tot dat vacuüm continu te maken.

Een Mariabeeldje kan helpen, een reisje naar de Karoo ook, of gewoon een kwartiertje stilte in de auto. Maar ook open organisatievormen, durven vertrouwen op de tijdsgeest, of gewoon de moed hebben uit te spreken waar je naar op zoek bent en te delen wat je hebt gevonden.

Godelieve Spaas mei 2006